

18/3/2017

«Η εν Λαρίσση θανατική εκτέλεσις»

Με τον τίτλο αυτό δημοσιεύτηκε στην αθηναϊκή εφημερίδα « Ακρόπολις» στο φύλλο της 18^{ης} /8/1889 η περιγραφή μια θανατικής εκτέλεσης ληστών στη Λάρισα. Επειδή η γλώσσα των εφημερίδων εκείνης της εποχής ήταν η καθαρεύουσα, επέλεξα τα πιο ενδιαφέροντα σημεία του άρθρου και τα μετέγραψα στη δημοτική γλώσσα ώστε το κείμενο να είναι κατανοητό απ' όλους.

Με έκτακτη αμαξοστοιχία μέσα στη νύχτα, προστατευμένοι από το σκοτάδι μεταφέρθηκαν η λαιμητόμος και οι δήμιοι, οι οποίοι φρουρούμενοι από είκοσι ιππείς οδηγήθηκαν στην μοιραρχία. Στο σιδηροδρομικό σταθμό της Λάρισας παρευρίσκονταν ο κύριος Φρούραρχος, ο μοίραρχος, η αστυνομική Αρχή και κάποιες ομάδες περιέργων, από εκείνους που δεν εννοούν να χάσουν τίποτα από το θέαμα.

Με το ξημέρωμα μεταφέρθηκαν και οι κατάδικοι. Ήδη από τις τέσσερις η ώρα το πρωί, λες και επρόκειτο να ανασκάψει κανείς για να βρει κάποιο θησαυρό και να τον μοιραστούν όσοι προλάβουν, κόσμος πολύς έτρεχε με το χαμόγελο στα χείλη να καταλάβει θέση γύρω από τον τόπο της εκτέλεσης. Και μόνο όταν ο κόσμος έφθανε εκεί, η φαιδρότητα χανόταν και τρόμος καταλάμβανε τους πάντες βλέποντας την απαστράπτουσα λεπίδα της λαιμητόμου. Ξαφνικά όλο αυτό το πλήθος του κόσμου αναδεύεται και με αναστεναγμούς ανακούφισης ψιθυρίζει ο ένας στον άλλον. «Έρχονται... έρχονται οι δήμιοι.» «Ναι, δεν τους βλέπεις; Κατεβαίνουν από το αμάξι».

Κατεβαίνουν ή τους κατεβάζουν; Από το μεθύσι δεν μπορούν να σταθούν στα πόδια τους. Ο ένας προσπαθεί να στηριχθεί πάνω στον άλλον και έτσι όπως αγγίζονται, μοιάζουν έτοιμοι να συμπλακούν μεταξύ τους. Τελικά μονιάζουν και ακούγεται μια βραχνιασμένη φωνή. « Να μας δώσετε μαχαίρια κυρ εισαγγελέα». Και ο διπλανός σπεύδει να εξηγήσει. « Τα θέλουμε για κάθε ενδεχόμενο».

Το πλήθος του κόσμου αγανακτεί με αυτούς τους άθλιους οι οποίοι φαίνονται απαθέστατοι.

Από μακριά ακούγεται ένα μελαγχολικό, λες και έρχεται από τον Άδη, τραγούδι. Έρχονται οι κατάδικοι τραγουδώντας. Βαθειά σιγή κυριεύει το πλήθος. Πρώτος κατέβηκε από την άμαξα ο Αλέξιος Ψευτοσοβατζής, που όπως φαίνεται ήταν ο κύριος δράστης της δολοφονίας. Κατακίτρινος στην όψη άκουσε ωστόσο με απάθεια την καταδίκη του και με ζωνρό βήμα ανέβηκε στο ικρίωμα και εξομολογήθηκε με παρρησία την πράξη του. «Έκλεψα πολλές φορές. Και τώρα το ίδιο πήγα να κάνω, δεν είχα

σκοπό να σκοτώσω, όμως σκότωσα. Οι άλλοι δυο άδικα κόβονται. Δεν έβαψαν τα χέρια τους με αίμα. Εγώ μονάχος το έκανα». Και αμέσως περίλυπος έσκυψε το κεφάλι και ο δήμιος ανασκουμπώθηκε για την εκτέλεση. Αλλά ξαφνικά - ω ρωμαίικη διοίκηση ελεεινή σε όλα της- το σχοινί από το οποίο ήταν κρεμασμένη η λεπίδα κόβεται και ο κατάδικος μένει με το κεφάλι σκυμμένο. Το πλήθος αρχίζει να διαμαρτύρεται για την τόση τσαπατσουλιά. Κάποιες ανόητες φωνές ακούγονται. «Άδικο... άδικο». Ο στρατός, πεζικάριοι και ιππείς, κινείται έτοιμος να επέμβει. Οι ελεεινοί δήμιοι τα βάζουν με τους εργάτες που έστησαν το ικρίωμα. Ο φοβερός δήμιος Τελειώνης αρχίζει τις βλαστήμιες. Επιχειρεί δεύτερη φορά, και μετά τρίτη και τέταρτη. Το σχοινί συνεχώς κόβεται. Το πλήθος διαμαρτύρεται. Σχεδόν δέκα λεπτά διαρκεί το μαρτύριο του καταδίκου. Τελικά την πέμπτη φορά η λεπίδα πέφτει.

Και ο δεύτερος κατάδικος Στέφος με την ίδια απάθεια άκουσε την καταδίκη του. Είπε πως δεν έβαψε τα χέρια του με το αίμα του Χουσεΐν, ψέλλισε κάποια παράπονα κατά της δικαιοσύνης[...] έσκυψε τον αυχένα και ο δήμιος εκτέλεσε το έργο του. Τα ίδια περίπου είπε και ο Ντίμτσας Ζαφειρίου.

Το θέαμα και των τριών εκτελέσεων μαζί και ιδίως η προχειρότητα με την οποία οι δήμιοι παρασκεύασαν τη λαιμητόμο υπήρξε συγκλονιστικό. Το πλήθος των θεατών διαλύθηκε με βαθιά μελαγχολία και πολλή αηδία.

Μεταγραφή. Μαρούλα Κλιάφα